

[Aksel Larsen.]

agitation og propaganda. Det har gennem fire år indædt og ihærdigt forkyndt, at folketinget var et forargelsens hus, og at der intet skete eller blev besluttet herinde, som ikke var direkte til skade for arbejderbefolkningen og for landet. I det omfang disse toner er blevet hørt, kunne de kun nedslå troen på, at det kunne nytte, og den negative virkning af denne agitation kunne naturligvis ikke ophæves ved, at kommunistlederne pludselig under valgkampen erklærede folketinget deres store kærlighed og forkyndte, at herinde kunne der rigtig nok udrettes noget.

Men hvad der end har indvirket, har vi nu det folketing, som vælgerne selv har sammensat, og på grundlag af valget er der dannet den indtil videre eneste mulige regering. Videnskaben hævder som bekendt, at den korteste vej mellem to punkter er den lige linje, men selv om politik også er en art videnskab, gælder denne regel — som vi alle ved — ikke her. Skønt alle partiledelser efter valget var klar over, at den eneste mulighed var en socialdemokratisk mindretalsregering, og skønt alle måske med undtagelse af det ærede medlem hr. Iver Poulsen tilstræbte en sådan regeringsdannelse, skulle man alligevel gennem en passende langvarig og kroget taktisk procedure, før man turde lade regnestykket gå op. I spillets sidste omgang meddelte de konservative kongen, at de var rede til at støtte en ren venstre-regering. Det var de radikales idé fra 1957, men man magede det på den måde, at de radikale kunne være uvidende om denne mulighed. Dermed havde man ikke alene sikret, at der ingen vej var uden om en ny regering Krag, men man havde også skabt mulighed for lange og uinteressante diskussioner om de radikales ansvar for, at vi fik en ren socialdemokratisk og ikke en ren venstre-regering.

Det kan vel lige så godt siges åbent, hvad grunden var til, at også de borgerlige partier ønskede en socialdemokratisk regering. Det er på grund af de opgaver, der stilles regeringen af hele den økonomiske situation, og i ganske særlig grad fordi statsudgifterne er stigende, fordi vi går ind i en overenskomstsituation, og fordi tjenestemændene senest 1. april 1965 forventer at få deres krav honoreret i overensstemmelse

med de løfter, visse partier var så gavmilde med under valgkampen, men også fordi lønningsloven af 1958 giver tjenestemændene ret til at stille disse krav. Derfor vil regeringen sikkert være totalfredet her i folketinget, i hvert fald indtil foråret er overstået, og hvad der så senere kan ske, afhænger vel bl. a. af, om statsministerens umisforståelige frieri til partiet venstre får virkning, og om hans partis vælgere vil tillade et fast samarbejde til den side.

Regeringens opgave er vanskelig, det skal indrømmes. Men den højtærede statsminister har selv på forhånd gjort den endnu vanskeligere ved under valgkampen at gå ind i en hæmningsløs konkurrence med det konservative folkeparti om praktisk taget at love alle alt og lade, som om ingen skal betale, men som om fremskridtene kan fås gratis. Hvad lovede statsministeren ikke på det tyvstartende TV-vælgermøde i Esbjerg den 20. august! Jo, bl. a. en ny socialreform med bedre og ensartede understøttelsesregler, tillægspensionen skulle udvides til at omfatte alle, og den skulle gøres værdifast, sådan at der sikres alle en årlig pension på 60 pct. af indtægten i de bedste arbejdsår. Boligbyggeriet ville blive forøget til 50.000 boliger om året, der skulle komme skattereform med kildeskat, og tjenestemændene skulle få kompensation for, hvad de måske ikke fik i tillægspension, og deres lønmæssige efterslæb skulle indhentes. Ja, jeg gentager, sagde den højtærede statsminister — jeg tillader mig at citere en sætning, hr. formand —:

„Tjenestemændenes lønmæssige efterslæb skal indhentes.“

Ja, og så skulle Store-Bæltsbroen blive bygget.

Det er jo forståeligt noget andre toner, vi hørte fra statsministeren i åbningstaler, og de var yderligere afdæmpet ved de fordomsfri forhandlinger, han førte i mandags. Nu er man, belært bl. a. af den økonomiske samordnings tre vise mænd og af det økonomiske sekretariats oversigt, ved at blive klar over det, vi andre hele tiden har vidst: at forøge landets forbrug ud over, hvad produktionsstigningen betinger, det kan man kun en kort tid, og hvis man alligevel fortsætter, går det galt.

Efter den fremstilling, vi nu har fået, ser det faktisk ud, som om der kan findes en